

Arrest

nr. 258 389 van 19 juli maand 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. BARTOS en I. MILLER
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER die, loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 08.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: E.K.H., X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van drugs. (PV [...] /2021 van de politiezone van Brussel West.)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 25.06.2015.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw illegaal in België verblijft. Het feit dat de vrouw van betrokkene in België verblijft kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Gelet op het feit dat betrokkene verklaart dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21.05.2000 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 25.06.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van drugs. (PV [...] /2021 van de politiezone van Brussel West)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21.05.2000 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 25.06.2015. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor de verkoop van drugs. (PV [...]2021 van de politiezone van Brussel West.)

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene verklaart dat hij angst heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is geput uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), samen genomen met de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten kon worden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Wél betoogt hij vooreerst dat niet werd nagegaan of hij bij een terugkeer naar Marokko niet zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van zijn bekering tot het Christendom, nu dit niet wordt aanvaard door zijn familie en de problematische houding van de Marokkaanse veiligheidsdiensten ten aanzien van Marokkaanse burgers die zich hebben bekeerd, ondanks de godsdienstvrijheid die verankerd is in de Marokkaanse grondwet van 2011. Verzoeker licht dit toe als volgt:

« En effet, concernant la situation des chrétiens au Maroc, le Comité des chrétiens marocains indiquait que celle-ci était délicate dans sa lettre adressée au pape François. Dans cette lettre, le collectif faisait part de certaines de ses préoccupations relatives aux droits de la minorité chrétienne au Maroc ». Plus précisément, la lettre demandait au pape d'user de ses bons offices pour évoquer les « violations de la liberté religieuse » perpétrées par les services de sécurités marocains contre les chrétiens marocains. Ces premiers seraient responsables de « jouer un rôle important dans la persécution des chrétiens en procédant à des arrestations abusives ».

Le message souhaitant être transmis de par cette lettre était d'arrêter de maltraiter des personnes pour avoir proclamé leur religion ou avoir adhéré à des prières dans des églises secrètes. Aujourd'hui, les marocains convertis au christianisme sont accusés de prosélytisme et feraient l'objet de tortures, d'injures et de privation de leurs documents d'identités.

Said Khnabila, membre du Comité des chrétiens marocains, explique avoir souhaité attirer l'attention du pape sur le fait que les marocains convertis sont interdits de se regrouper en association et d'entrer dans les églises. Il explique que la société le déteste et qu'il est menacé uniquement pour ne pas accepter un retour à l'islam. Selon lui, deux choix s'offrent à la victime : revenir à l'islam ou l'emprisonnement.

Pour Jawad El Hamidi, président de l'Association marocaine des droits et libertés religieuses (AMDLR), les dérives sont bien réelles. Il déclare que durant l'été 2018, il recevait trois à quatre appels téléphoniques par jour faisant état de violations et lui demandant de rédiger des plaintes formelles. Toutefois, il précise que beaucoup de victimes ne souhaitent en fait pas aller au bout de leur plainte ou estiment qu'il serait préjudiciable pour elles de le faire."

Er bestaan dus wel degelijk ernstige redenen om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij heeft niet het krachtens deze bepaling vereiste rigoureuze onderzoek gevoerd en de motivering ter zake is duidelijk ontoereikend, zo concludeert verzoeker.

3.2. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

De verwerende partij heeft over het vermeende risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart dat hij angst heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan."

De Raad stelt vast dat, toen verzoeker werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, hij toelichtte dat hij naar België is gekomen omdat hij de onafhankelijkheid had gevraagd van de Rif en dat hij werd bedreigd omwille van zijn bekering. Echter, zelfs nu blijkt dat hij meer verklaarde dan alleen het feit dat hij bang was om terug te keren, blijft de vaststelling dat verzoeker zijn vrees op geen enkele manier staaft, zodat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Immers, wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker, die ook bij zijn verzoekschrift geen enkel begin van bewijs inzake zijn beweringen voegt, toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat geen onderzoek werd gevoerd naar en niet verder werd gemotiveerd over zijn loutere beweringen. Overigens, zoals de verwerende partij in haar nota terecht stelt, verblijft verzoeker reeds jarenlang in België en heeft hij nooit een verzoek om internationale bescherming (VIB) ingediend, zelfs niet nadat de bestreden beslissing werd genomen, terwijl dat in alle redelijkheid van hem zou kunnen worden verwacht, temeer nu hij wordt bijgestaan door een raadsman die hem ongetwijfeld van die mogelijkheid op de hoogte zal hebben gebracht.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat bij gebrek aan enig begin van bewijs omtrent zijn bekering, de algemene informatie die verzoeker bijbrengt over de situatie van christenen in Marokko, nog daargelaten de vraag of deze kan worden beschouwd als in strijd met artikel 3 van het EVRM, niet dienstig is om een schending van deze bepaling aannemelijk te maken.

3.3. Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn privé- en gezinsleven, met een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg. Hij wijst erop dat hij in België verblijft met zijn vrouw, zijn schoonzus en zijn nichtjes, dat hij gedurende zijn jarenlange verblijf hier duurzame en waardevolle relaties heeft ontwikkeld in het kader van vormingsactiviteiten met het oog op zijn persoonlijke en professionele ontwikkeling en dat hij verschillende jobs heeft gehad in de horeca en als beveiligingsagent. De verwerende partij moest wel op de hoogte zijn van zijn privéleven nu hij hierover verklaringen heeft afgelegd en diende hierover dus een belangenafweging te maken om te bepalen of zij niet een positieve verplichting heeft om verzoeker toe te laten zijn privéleven verder te zetten in België, aldus verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er verder op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat zijn vrouw illegaal in België verblijft. Het feit dat de vrouw van betrokkene in België verblijft kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Gelet op het feit dat betrokkene verklaart dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.”

Verzoeker betoogt dat uit deze motivering blijkt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij reeds gedurende 21 jaar in België verblijft, dat hij in al die tijd nooit eerder in aanraking was gekomen met het gerecht en dat hij geen enkele band meer heeft met Marokko en de schaarse contacten die er zijn met zijn familie aldaar bezwaard zijn door zijn bekering. Hij is van oordeel dat de gevolgen van de beslissing disproportioneel zijn.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanwezigheid van zijn vrouw en het bestaan van een privéleven in België wel degelijk heeft betrokken bij de belangenafweging die zij heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, maar tot het oordeel is gekomen dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. De verwerende partij acht het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Verder wijst de verwerende partij erop dat alle gezinsleden illegaal zijn en zij dus samen met verzoeker een nieuwe toekomst kunnen uitbouwen in Marokko.

Met betrekking tot zijn verblijfsduur herhaalt de Raad dat verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf zodat hij er niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren. Meer nog, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds verschillende keren in het bezit gesteld werd van een bevel om het grondgebied te verlaten (het eerste reeds op 21 juni 2007, vervolgens op 14 december 2007, 19 juni 2009, 4 december 2014, 26 februari 2015 en 25 juni 2015) en van een inreisverbod voor drie jaar, hem opgelegd op 4 december 2014 en een inreisverbod van 6 jaar, hem opgelegd op 25 juni 2015. Verzoeker moest zich dus terdege van bewust zijn van het feit dat hij diende terug te keren naar zijn land van herkomst en gedurende een periode van 6 jaar geen toegang meer zou krijgen tot het Belgische grondgebied (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker is verder ook niet ernstig waar hij wil laten geloven dat dit de eerste keer is dat hij in aanraking is gekomen met het Belgische gerecht. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 24 december 2014 en op 27 mei 2015 werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van respectievelijk 1 jaar en 9 maanden, en dat hij ook na deze veroordelingen nog verschillende keren op heterdaad werd betrapt op de verkoop van verdovende middelen (op 12 en 19 december 2020 en op 8 april 2021). Deze historiek werd overigens weergegeven in de nota, en verzoeker heeft op geen enkel moment aangegeven dat deze informatie niet correct zou zijn. Verzoeker

toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is, of disproportioneel, om verzoekers privébelangen ondergeschikt te maken aan het maatschappelijk belang en het bewaren van de openbare orde. Verzoekers bewering dat hij geen banden meer heeft met Marokko doet daaraan geen afbreuk, nu de verwerende partij erop heeft gewezen dat verzoeker heeft verklaard dat alle gezinsleden illegaal op het Belgische grondgebied verblijven en zij in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kunnen opbouwen. Waar hij nu in zijn verzoekschrift beweert dat zijn meest naaste familieleden de Belgische nationaliteit hebben, toont hij dit niet aan, hetgeen des te meer klemt nu dit in strijd is met zijn verklaringen tijdens het gehoor alwaar hij vertelde dat heel zijn familie –zijn moeder, broers en zussen- in Marokko verblijft. Dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn omdat verzoeker zou worden gescheiden van zijn vrouw, zoals verzoeker beweert, is dan ook niet correct, nu hij zelf verklaarde dat zijn vrouw ook illegaal in België verblijft. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij angst heeft voor zijn in Marokko verblijvende familieleden, zodat er in alle redelijkheid mag worden van uitgegaan dat hij er nog een zeker netwerk heeft, temeer nu hij op geen enkele wijze heeft aannemelijk gemaakt dat de band met deze familieleden zou zijn aangetast door zijn vermeende doch niet aangetoonde bekering.

Verzoeker toont niet aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing niet is gesteund op de juiste gegevens, en evenmin dat zij heeft geleid tot een disproportionele beslissing of dat een schending van artikel 8 van het EVRM of de formele motiveringsplicht voorligt.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS